

La masa timpului

Lucica Boltasu

Doamne,
Cu ochii minții pătrund infinitul albastru...
Bucuria mă umple, simt pacea zămislită
În rugi fierbinți și dorinți neîmpărtășite,
Simt focul iubirii,
Mistuind ce a mai rămas neatins,
De Cuvintele-Ți sfinte...
Mă înfior de atât de multă iubire și...
În propria-mi tăcere, aud răspunsuri
La întrebările-mi nerostite...

Ecouri, cuvinte, silabe,
Își așteaptă rândul cuminiți,
Să fie dezbătute, la picioarele Tronului de Har.
Susurul blând și subțire al glasului Tău,
Îmi spune șoptit: "Nu te teme!"
Nimic nu este mai prețios decât Cuvântul Tău!
El e balsamul ce vindecă sufletul rănit
De prea multă indiferență.

"Stai!Stai!" Strigă orologii la unison...
Dangățul lor sacadat, încă odată încearcă
Să-mi spună că efemeritatea e la ea acasă,
Că eu, sunt doar un invitat la masa timpului
Și că, vreau sau nu să intru în joc,
Îmi voi dansa ultimul vals
În fața Împăratului...

Cenușăreasă, Mireasă sau musafir nepoftit,
Încă mai e timp să transform povestea
Dintr-o elegie, într-o epopee măreață,
Iar propriu-mi personaj,
Să se estompeze tot mai mult până când,
Sub aura incandescentă a infinitului,
Să se curețe de zgură și,
Purificat, să își redobândească locul
Pierdut cândva în diadema Creatorului...

Fără negocieri, fără plăți în avans!
Conștient, încredințat sau indiferent,
Propria alegere înlănțuie, încătușează,
Sau eliberează.
Ești pregătit pentru eternitate?

Vino Doamne Isuse! Amin!

13/09/14, Barcelona-Lucica Boltasu